

Arrest

nr. 93 982 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2012.”*

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, dient op 10 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 maart 2012 vragen de Belgische autoriteiten aan het Verenigd Koninkrijk om de overname van de verzoeker op grond van artikel 9.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 2 juli 2012 stemmen de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk uitdrukkelijk, in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening in met de overname van de verzoeker.

1.4. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 augustus 2012.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoeker in huidig beroep enkel de bevelscomponent aanvecht:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T.M.M.

geboren te C., op (in) (…)

van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 10/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten en geboren te zijn op (...).

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 15/03/2012 verklaart betrokkene dat hij Bangladesh een eerste keer heeft verlaten in september 2009 om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen waar hij tot december 2010 met een studentenvisum verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens terugkeerde naar Bangladesh waar hij tot januari 2012 bleef. Hij verklaart dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt in Bangladesh. Op 06/01/2012 zou betrokkene vervolgens met een vals paspoort via Italië naar België zijn gekomen. Betrokkene legt niet het minste begin van bewijs voor betreffende deze vermeende terugkeer naar Bangladesh. Er kan niet aangetoond worden dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.

Op 19/03/12 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 02/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten dat betrokkene over een paspoort B1964751 beschikt en uit het akkoord blijkt eveneens dat hem een visum werd afgeleverd voor het Verenigd Koninkrijk dat nog geldig was op het moment van zijn asielaanvraag in België.

Gevraagd naar de specifieke reden waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen, stelt betrokkene dat hij hoorde in Bangladesh dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden en dat het een goed land is om asiel te vragen. We merken op dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Gevraagd naar der eden met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij niet terug kan naar het Verenigd Koninkrijk omdat hij geen visum heeft. Het Verenigd Koninkrijk is echter akkoord gegaan betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We merken op dat het Verenigd Koninkrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal

door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld dat hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen –indien nodig– voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen ernstige gezondheidsproblemen te hebben. Hij zou soms ademhalingsproblemen hebben en pijn in de arm. Er zijn geen medische documenten in het administratief dossier aanwezig. ER zijn geen aanwijzingen dat betrokken niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.
(...)."

Tegen deze beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende de verzoeker op 3 september 2012 reeds een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in en op 4 september 2012 diende de verzoeker tegen diezelfde beslissing nogmaals een beroep tot nietigverklaring in.

Deze beroepen zijn gekend onder de respectievelijke rolnummers 107 589 en 107 724.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verwerende partij en neergelegd in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 september 2012 werd overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk. Het verslag vertrek vermeldt dat de overdracht geslaagd is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat het belang moet bestaan op het tijdstip waarop de vordering wordt ingeleid en op het ogenblik waarop de zaak wordt behandeld.

Gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting van 19 november 2012 dat de zaak zonder voorwerp is geworden aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd.

Een nietigverklaring van enkel de bevelscomponent van de bestreden beslissing kan, gezien de uitvoering van deze bevelscomponent op 13 september 2012, aan de verzoeker geen nut meer opleveren. De verzoeker getuigt bijgevolg niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging ervan.

Het beroep is daarom onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE